

Sygn. akt VIII C 1137/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.672,77 zł (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1137/21

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2021 roku powód P. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 4.672,77 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił że w dniu 26 czerwca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki P. (...) o nr rej. (...) należący do Z. J. i P. J.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. W dniu 29 czerwca 2019 r. odbyły się oględziny pojazdu przez rzeczoznawcę pozwanego. W dniu 30 lipca 2019 r. pozwany wydał decyzję o szkodzie całkowitej. W dniu 5 sierpnia 2019 r. pozwany przelał kwotę odszkodowania. Poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Poszkodowany zwrócił się do pozwanego z pytaniem o możliwość wynajęcia auta zastępczego oraz o przedstawienie warunków ewentualnej oferty. W odpowiedzi pozwany przedstawił jedynie ogólne warunki najmu. Cała należność z tytułu najmu pojazdu za okres 41 dni od dnia 2 lipca 2019 r. do 12 sierpnia 2019 r. wyniosła 7.816,65 zł, która to suma została ujęta w fakturze VAT. W dniu 2 lipca 2019 r. poszkodowani zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Po wezwaniu do zapłaty kwoty 7.816,65 zł z powyższego tytułu pozwany przyznał kwotę 3.143,88 zł uznając 36 dniowy okres najmu oraz obniżając stawę najmu do kwoty 71 zł netto za dobę.

(pozew k. 2- 4)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że podczas telefonicznego zgłaszania szkody poszkodowany wyraził zgodę na komunikację za pośrednictwem poczty elektronicznej, a także został poinformowany o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego, w tym o danych asystorów, wysokości stawki najmu i prawie pozwanego do jej weryfikacji. Następnego dnia pozwany za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał bardziej szczegółowe informacje dotyczące najmu pojazdu zastępczego. Pozwany przypomniał, że najem pojazdu zastępczego winien

być celowy i ekonomicznie uzasadniony, a poszkodowany jest zobowiązany do minimalizacji rozmiarów szkody. Wskazał, że pozwany współpracuje z renomowanymi wypożyczalnią pojazdów, a najem pojazdu nie wiąże się z żadnymi dodatkowymi opłatami. W takim stanie rzeczy brak było obiektywnych i ekonomicznie uzasadnionych przeszkód, aby poszkodowany skorzystał z oferty pozwanego. W ocenie pozwanego wysłanie przez poszkodowanego w dniu 5 lipca 2019 r. wiadomości email z szeregiem pytań było nakierowane wyłącznie na osiągnięcie pozytywnego efektu w postępowaniu sadowym, gdyż poszkodowany już 3 dni wcześniej zawarł mowę najmu pojazdu zastępczego. W zakresie uzasadnionego czasu najmu pozwany wskazał, że czynności zmierzające do przywrócenia możliwości komunikacyjnych poszkodowanego powinny być liczone od 30 lipca 2019 r., kiedy poszkodowany uzyskał informacje o sposobie rozliczenia szkody.

(odpowiedź na pozew k. 48- 50)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wskazał, iż pozwany nie udowodnił, że mógł zorganizować samochód zastępczy na korzystniejszych od powoda warunkach.

(pismo procesowe powoda k. 79- 84, protokół rozprawy k. 98- 99)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki P. (...) o nr rej. (...) będący własnością Z. J. i P. J.. Z uwagi na charakter uszkodzeń pojazd został odholowany. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(bezsporne, zeznania świadka P. J. k. 98 v.)

W związku z zaistniałym zdarzeniem w dniu 1 lipca 2019 r. P. J. zgłosił szkodę pozwanemu.

(bezsporne, druk zgłoszenia szkody k. 55)

W dniu 2 lipca 2019 r. P. J. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 155 zł netto. W umowie zniesiono całkowicie udział własny w szkodzie z winy najemcy oraz zagwarantowano brak dochodzenia roszczenia od najemcy za wynajem auta w przypadku odmowy wypłaty za pojazd zastępczy przez towarzystwo ubezpieczeń. P. J. zawarł także z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przeniósł na wynajmującego roszczenie o zwrot kosztów pojazdu zastępczego.

(bezsporne, umowa wynajmu pojazdu zastępczego k. 22, umowa przelewu wierzytelności k. 30, zeznania świadka P. J. k. 98 v.)

W piśmie przesłanym tego samego dnia za pośrednictwem poczty elektronicznej strona pozwana poinformował poszkodowanego m.in. o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem wypożyczalni współpracującej z pozwanym. Do pisma została załączona Informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego.

(pismo pozwanego k. 56, Informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego k. 57, potwierdzenie wysłania k. 58)

Z. J. udzielił P. J. upoważnienia do najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 26 czerwca 2019 r., w tym do zawarcia umowy cesji wierzytelności.

(upoważnienie k. 10)

W wiadomości przesłanej za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 4 lipca 2019 r. P. J. poprosił pozwanego o przesłanie kompletu dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, w tym wzoru umowy i regulaminu wypożyczalni. Poza tym poszkodowany zadał 12 pytań dotyczących umowy najmu pojazdu zastępczego.

(wydruk wiadomości elektronicznej k. 25)

W odpowiedzi pismem z dnia 5 lipca 2019 r. przesłanym za pośrednictwem poczty elektronicznej pozwany poinformował poszkodowanego, że informacje dotyczące najmu pojazdu zastępczego otrzymał przy zgłoszeniu szkody.

(pismo pozwanego k. 27)

Pismem z dnia 29 lipca 2019 r. pozwany poinformował P. J., że nie jest możliwe zajęcie stanowiska w przedmiocie odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania w ustawowym terminie 30 dni z uwagi na brak odpowiedzi z Wydziału Ruchu Drogowego K. w Ł..

(pismo pozwanego k. 14)

Pismem z dnia 30 lipca 2019 r. pozwany poinformował P. J., że prowadzone są czynności mające na celu ustalenie odpowiedzialności, a oszacowany koszt naprawy pojazdu wynosi 5.126,29 zł i przewyższa wartość rynkowa pojazdu, co oznacza, że szkoda zostanie rozliczona jako całkowita.

(pismo pozwanego k. 20)

W dniu 5 sierpnia 2019 r. pozwany przełał na rachunek bankowy P. J. kwotę 2.350 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe P. (...).

(potwierdzenie przelewu k. 21)

Wynajmowany pojazd P. J. zwrócił w dniu 12 sierpnia 2019 roku.

(bezsporne)

W dniu 12 marca 2020 r. powód wystawił fakturę nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego, obejmującą okres 41 dni najmu i stawkę 155 zł netto za dobę, na sumę 7.816,65 zł z terminem płatności do dnia 26 marca 2020 roku.

(faktura VAT k. 29)

Pismem z dnia 12 marca 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 7.816,65 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pismo zostało doręczone pozwanemu następnego dnia.

(pismo powoda k. 31, potwierdzenie odbioru k. 32)

W odpowiedzi na wezwanie, w piśmie z dnia 27 marca 2020 roku pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 3.143,88 zł. Strona pozwana wyjaśniła, że uznała zasadny okres najmu od 2 lipca 2019 r., czyli od rozpoczęcia najmu, do 30 lipca 2019 r., czyli 7 dni od powiadomienia o szkodzie całkowitej z ofertą odsprzedaży pojazdu, czyli za okres 36 dni. Poza tym pozwany zweryfikował stawkę najmu do kwoty 71 zł netto za dobę, obowiązującą w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym, gdyż poszkodowany podczas zgłaszania szkody został poinformowany o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego w takiej wypożyczalni.

(pismo pozwanego k. 33)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania świadka P. J..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 26 czerwca 2019 roku, w wyniku którego samochód marki P. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiły okres najmu i stawka dobową za najem, którą pozwany określił na kwotę 71 zł netto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie

wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że podczas telefonicznego zgłoszenia szkody pracownik pozwanego przekazał P. J. ogólne informacje na temat możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. Następnego dnia za pośrednictwem poczty elektronicznej strona pozwana poinformowała poszkodowanego m.in. o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem wypożyczalni współpracującej z pozwanym oraz załączyła pismo pt. Informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego. Co istotne rzeczono informacje miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany poprzestał na wymienieniu nazw współpracujących z nim wypożyczalni oraz wskazał przykładową ich ofertę cenową, bez określenia jednak zasad, na jakich najem by się odbywał, a także bez wskazania warunków, których spełnienie będzie skutkowało tym, że oferta przestanie być przykładowa. Co istotne, sam pozwany określił podane stawki mianem „przykładowych”. Co istotne w (...) dotyczącej najmu pojazdu zastępczego, stanowiącej załącznik do pisma pozwanego z dnia 2 lipca 2019 r., pozwany wskazał, że koszt najmu pojazdu zastępczego jest pokrywany przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń, ale co zostało podkreślone, pod warunkiem przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Tymczasem w umowie zawartej przez poszkodowanego, powód zagwarantował, że nie będzie dochodził roszczenia od najemcy za wynajem auta w przypadku odmowy wypłaty za pojazd zastępczy przez towarzystwo ubezpieczeń. W końcu, jak wynika z zeznań P. J., nie jest prawdą, że współpracująca z pozwanym wypożyczalnia aut, była w stanie zapewnić poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego na korzystniejszych warunkach niż to uczynił powód. Co prawda przedstawiciel (...) S.A. skontaktował się z poszkodowanym, ale zaoferował najem pojazdu niższej klasy, a przede wszystkim z mniejszym zakresem ubezpieczenia, gdy tymczasem w umowie zawartej z powodem zniesiono całkowicie udział własny w szkodzie z winy najemcy, i na znacznie krótszy okres, trwającym do tygodnia czasu.

Podkreślenia wymaga, że w wiadomości przesłanej za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 4 lipca 2019 r. P. J. poprosił pozwanego o przesłanie kompletu dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, w tym wzoru umowy i regulaminu wypożyczalni. Poza tym poszkodowany zadał 12 pytań dotyczących umowy najmu pojazdu zastępczego. Niezależnie od tego, czy tak jak twierdzi strona pozwana, wysłanie wymienionego pisma było podyktowane wyłącznie osiągnięciem korzystnych skutków procesowych, na pozwanym jako zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek udzielenia poszkodowanemu potrzebnych informacji dotyczących warunków najmu pojazdu zastępczego organizowanego za pośrednictwem pozwanego. Chybiony wydaje się również zarzut dotyczący wysłania w dniu 4 lipca 2019 r. wiadomości przez poszkodowanego na ogólny adres pozwanego, gdyż zarówno pismo pozwanego z dnia 29 lipca 2019 r., kosztorys przesłany następnego dnia, jak i pismo pozwanego z dnia 5 lipca 2019 r. były wysyłane właśnie z adresu (...). Zresztą w treści wymienionych pism strona pozwana wyraźnie wskazywała wymieniony adres poczty elektronicznej, jako właściwy do komunikacji. W istocie zatem P. J. nie otrzymał konkretnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany mu dokument, nie był w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby

pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. W ocenie Sądu powinnością zakładu ubezpieczeń jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie P. J. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki dobowej, jak również w odniesieniu do samych warunków najmu. Pozwany poprzestając na niezwykle ogólnikowej i cząstkowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaofiarowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistą (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowiedzieć, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy powodem a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Jednocześnie pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego uznał stawkę właśnie w wysokości 71 zł netto za dobę najmu. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że P. J. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda.

Również okres najmu pojazdu zastępczego w ocenie Sądu należy uznać za w pełni uzasadniony, a przytoczone w tym zakresie argumenty strony pozwanej za chybione. Można przypomnieć, że P. J. wynajmował samochód T. (...) do 12 sierpnia 2019 r. Strony były zgodne co do przyjęcia okresu 7 dni na przywrócenie przez poszkodowanego zdolności do samodzielnego przemieszczania się, przy czym okres ten strony liczyły od innego zdarzenia, a mianowicie powód od dnia wypłaty odszkodowania, co nastąpiło w dniu 5 sierpnia 2019 r., a pozwany od dnia zawiadomienia, że szkoda będzie rozliczana jako całkowita oraz o możliwości sprzedaży pozostałości pojazdu, o czym poszkodowany został zawiadomiony w dniu 30 lipca 2019 r. Zdaniem Sądu ze stanowiskiem pozwanego nie sposób się zgodzić, gdyż dopiero od momentu wypłaty odszkodowania należy liczyć okres 7 dni pozwalający poszkodowanemu na zakup nowego pojazdu lub w inny sposób na zapewnienie sobie swobody komunikacji. Należy zwrócić uwagę, że w piśmie z dnia 30 lipca 2019 r. pozwany poinformował P. J., że prowadzone są czynności mające na celu ustalenie odpowiedzialności. Zatem poszkodowany mógł nadal pozostawać w niepewności co do tego, czy pozwany zakład ubezpieczeń przyjmie na siebie odpowiedzialność za skutki kolizji drogowej z dnia 26 czerwca 2019 r. Tym bardziej, że pismem wysłanym dzień wcześniej, czyli 29 lipca 2019 r. pozwany poinformował P. J., że nie jest możliwe zajęcie stanowiska w przedmiocie odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania w ustawowym terminie 30 dni z uwagi na brak odpowiedzi z Wydziału Ruchu Drogowego K. w Ł.. Wobec tego treść pisma z dnia 30 lipca 2019 r., na którą powołuje się strona pozwana o oszacowaniu kosztu naprawy pojazdu na kwotę 5.126,29 zł, która przewyższa wartość rynkową pojazdu, co oznacza, że szkoda zostanie rozliczona jako całkowita, nie była wystarczająca do podjęcia przez poszkodowanego decyzji co do zapewnienia sobie w najbliższym czasie samodzielnego przemieszczania się autem.

Dopiero od momentu wypłaty odszkodowania P. J. miał pewność jaką kwotą dysponuje w celu zakupu pojazdu, co też faktycznie poszkodowany uczynił. Z tych powodów Sąd uwzględnił cały okres najmu pojazdu zastępczego trwający 41 dni od 2 lipca 2019 r do 12 sierpnia 2019 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.672,77 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Pismem z dnia 12 marca 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 7.816,65 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pismo zostało doręczone pozwanemu następnego dnia. Wobec tego zasadnie strona powodowa domagała się zapłaty dochodzonej kwoty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2020 r.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.317 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.